

de fleste sager. Det må hos domstolene efterlade det indtryk, at anklagemyndigheden finder de udmålte straffe tilfredsstillende, hvorfor Folketingets lovændringer ikke slår igennem.

Svar (29/1 97)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Straffastsættelsen i voldssager er overvejet i forbindelse med forslaget om lov om ændring af straffeloven, våbenloven og lov om hotel og restaurationsvirksomhed m.v. (Skærpelse af straffen for særlig grov vold og for besiddelse af knive og slagvåben, sikkerhedsmæssige krav til restaurationsindretning m.v.) (L 145), der er fremsat i Folketinget den 22. januar 1997.

I dette lovforslag foreslås ændringer af straffelovens § 245 og § 246, der indebærer, at straffen inden for de nugældende strafferammer forhøjes med gennemgående 1 år i de sager, hvor der i dag bliver idømt fængsel i over 1 år. Som det fremgår af lovforslaget, blev der i 1989 gennemført skærpelser af straffen i de grovere tilfælde inden for normalområdet, herunder for vold efter § 244, og i 1994 af straffen for vold i gentagelsestilfælde. Efter regeringens opfattelse bør der ikke herudover gennemføres en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet i voldssager.

Det er anklagemyndighedens opgave at påse, at de domme, der afsiges i straffesager, er i overensstemmelse med lovgivningen og praksis på området. Heri ligger, at byretsdomme i voldssager med en strafudmåling, der efter anklagemyndighedens opfattelse ikke er i overensstemmelse med praksis, i almindelighed bør ankes til landsretterne med påstand om skærpelse. Hensynet til at få en hurtig afgørelse af sagen taler dog i visse tilfælde imod, at sager ankes med henblik på mindre justeringer i den idømte straf.

Der kan også være behov for at indbringe landsretsafgørelser for Højesteret, herunder for at få afklaret strafniveauet i voldssager. Er der efter anklagemyndighedens opfattelse grundlag for at indbringe en sag, der har været behandlet ved landsret som ankesag, for Højesteret, er det imidlertid en forudsætning, at Procesbevillingsnævnet meddeler tilladelse hertil.

Efter min opfattelse er der ikke behov for at tilføre anklagemyndigheden flere ressourcer med henblik på at varetage opgaven i forbindelse med behandlingen af ankesager.

Spm. nr. S 1125

Til indenrigsministeren (20/1 97) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren ændre reglerne for optagelse af fingeraftryk fra udlændinge, således at der ved første afvisning optages fingeraftryk, der lagres i en søgbar fil, som anbefalet af rigspolitichefen?«

Begrundelse

Ministeren har tidligere nægtet at udvide adgangen til at optage fingeraftryk.

Rigspolitichefen har imidlertid nu i en rapport til Folketingets Retsudvalg – alm.del, bilag 426 – påvist, at en sådan ændring i fingeraftryksreglerne ville betyde, at udlændingens identitet og rejserute kan fastlægges.

Rigspolitichefen har endvidere illustreret problemet ved beskrivelsen af en konkret sag, hvor en asylsøger, der havde opgivet falsk navn, var eftersøgt for drab i Sverige. De danske fingeraftryksregler kunne i den situation ikke hindre, at den pågældende kunne få asyl i Danmark, ligesom Danmark trods den oversendte efterlysning om drab ikke kunne meddele efterlysningslandet, at den pågældende var til stede i Danmark.

Svar (30/1 97)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

De anbefalinger, som Rigspolitiet er fremkommet med i redegørelsen vedrørende politiets erfaringer med administrationen af udlændingelovens § 40 a om registrering af asylansøgers fingeraftryk, som er sendt til Folketingets Retsudvalg ved brev af 14. januar 1996, overvejes nu i Indenrigsministeriet i samarbejde med Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen.

Når disse overvejelser er afsluttet, vil jeg tage kontakt til ordførerne med henblik på at drøfte eventuelle forslag til lovændringer.